

Άγιος Πορφύριος: «Στους δύσκολους καιρούς θα

«Την άνοιξη του 1985,

ευρισκόμενη **(αφηγείται η Γερόντισσα Θεοδοσία)** εις την Μονήν των αγίων Θεοδώρων Καλαβρύτων, μία νύχτα περίπου 2.30΄ πρωινή, άκουσα λίγο πιο πέρα από το παράθυρο του κελλιού μου, στην αυλή της Μονής, κάποιον να σκάβει. Για να βεβαιωθώ, έσβησα το φως του κελλιού μου και κοίταξα από το παράθυρο. Είδα ότι αναβόσβηνε ένας φακός. Τότε έκανα μια προσευχή στους θαυματουργούς Αγίους μας, να μας προστατεύσουν.

Ήλεγξα τα παράθυρα και τις σαθρές πόρτες προς την αυλή της ερειπωμένης Μονής, μήπως εισχωρήσουν στο εσωτερικό της, και αφού διεπίστωσα ότι επικρατούσε ησυχία στο χώρο αυτό, επέστρεψα στο κελλί μου.

Το πρωί είχαμε μία ιδιωτική λειτουργία. Την ώρα πού ετοιμαζόμουν να πάω στην Εκκλησία, ώρα 5.55΄ πρωινή, χτύπησε το τηλέφωνο. Σκέφτηκα μήπως κάποια πονεμένη ψυχή έχει κάποιο πρόβλημα - κάτι άλλωστε πού συνέβαινε συχνά - και σήκωσα το τηλέφωνο. Προς μεγάλη μου έκπληξη άκουσα:

- **«Άκου παιδάκι μου, είμαι ο Γέροντας Πορφύριος. Μη βγεις έξω που ακούς και σκάβουν, θα σε χτυπήσουν. Διαβολεμένοι άνθρωποι γυρίζουν στο**

Μοναστήρι σου».

- Τον ερωτώ: «Γέροντα, γιατί σκάβουν; Βρήκαν τίποτα;»

- Απαντά: «Όχι παιδάκι μου, τα έχουν πάρει άλλοι νωρίτερα».

- Τον ερωτώ πάλι: «Γέροντα έχετε έλθει στο Μοναστήρι μας;»

- Μου απαντά: «Όχι παιδάκι μου, αλλά τώρα είμαι εκεί. Ρώτα με ότι θες».

Παίρνοντας λοιπόν αφορμή από το λόγο του αυτό, τον ρώτησα για την ιστορικής

σημασίας σπηλιά του Μοναστηριού μας...

... - Με ερωτά: «Ποια σπηλιά; Γιατί είναι δύο σπηλιές κοντά σας. Αυτή πού κάθισαν οι πρώτοι μοναχοί;»

- Του απαντώ: «Ναι Γέροντα». Μου λέει: «Καλό είναι, παιδάκι μου, να το κάνης αυτό, γιατί η σπηλιά είναι αγιασμένη. Αλλά θα σε αφήσουν οι χωρικοί; Θα αντιδράσουν».

Έμεινα με το ακουστικό στο χέρι, χωρίς να μιλάω από την έκπληξη μου, γιατί μου μιλούσε για γεγονότα. Ας σημειωθεί ότι όντως υπάρχουν δύο σπηλιές, αλλά εμείς δεν την είχαμε δει τη δεύτερη σπηλιά, καίτοι είχαμε εγκατασταθεί στη Μονή περισσότερο από ένα χρόνο. Μας το είχαν πει όμως οι βοσκοί της περιοχής, ότι υπάρχει και δεύτερη σπηλιά.

Την ώρα λοιπόν που είχα μείνει αμίλητη με το ακουστικό στο χέρι, ακούω το Γέροντα να μου λέει: «Ψάρια, Γερόντισσα, Ψάρια!».

- Τον ερωτώ: «Τι ψάρια, Γέροντα;»

- «Παιδάκι μου», μου λέει, «το νερό από τους κούτουλες δεν είναι κατάλληλο για ψάρια; Βάλε λοιπόν ψάρια να φάει ο κόσμος. Θα 'ρθούν δύσκολοι καιροί!».

Και όντως, όταν είχαμε εγκατασταθεί στο Μοναστήρι, εξήτασα στο Χημείο των Πατρών

το νερό, που τρέχει άφθονο από τους δύο κούτουλες (πηγή) στην αυλή της Μονής, αν

είναι πόσιμο και παράλληλα αν είναι κατάλληλο για ψάρια, ώστε να καλύπτει τις ανάγκες

της Μονής και των φιλοξενουμένων προσκυνητών της. Όντως το νερό απεδείχθη καθαρό και κατάλληλο για ιχθυοτροφείο...

Την παρουσία του Γέροντα (Πορφύριου) την αισθανόμεθα έντονα, γιατί σε κάθε δίλημμά

μας εκείνος επικοινωνούσε μαζί μας και μας έδινε λύση. Μια φορά, μου είχε πει τηλεφωνικώς:

- «Παιδάκι μου, έχεις μεγάλο αγώνα, αλλά μη φοβάσαι, εγώ κάθε βράδυ κάνω μαζί σας προσευχή».

Ας σημειωθεί ότι με τον Γέροντα δεν είχαμε συναντηθεί ποτέ, ούτε τον είχα δει ποτέ, μόνον είχα ακούσει για το προορατικό του χάρισμα από άλλους, ούτε ποτέ είχα τηλεφωνικώς επικοινωνήσει μαζί του. Απόρησα λοιπόν. Πώς ήξερε εμάς και τα προβλήματα μας; Πού βρήκε το τηλέφωνο μας;

Για το λόγο αυτό πήρα τηλέφωνο μία ηγουμένη άλλου Μοναστηριού, πού γνώριζε τον

Γέροντα, και την ρώτησα: «Μήπως, Γερόντισσα, δώσατε τον αριθμό του τηλεφώνου μας στον Γέροντα Πορφύριο;» Μου απαντά: «Είναι ανάγκη να του τον δώσω; Το μυαλό του πατρός Πορφυρίου είναι τηλεόραση».

Κάποτε επεσκέφθην με μερικές αδελφές της Μονής μας ένα άλλο Μοναστήρι. Ο Γέροντας

Πορφύριος, επειδή υπήρχε ένα επείγον και σημαντικό θέμα, πήρε εκεί τηλέφωνο, με ζήτησε και μου είπε: «Παιδί μου, τους πέντε ανθρώπους πού θέλουν να καταθέσουν ως μάρτυρες για τα όρια της Μονής σας, να τους αφήσεις να προσέλθουν στο δικαστήριο. **Πρέπει να ακουστεί η αλήθεια και να υπερασπισθείς ότι ανήκει στη Μονή, γιατί θαρθούν δύσκολοι καιροί και ο κόσμος θα χρειασθεί φροντίδα από τα Μοναστήρια**».

Πραγματικά, πέντε γηραιοί άνθρωποι, πού ήσαν ευγνώμονες στο Μοναστήρι, μου ζητούσαν επιμόνως να πουν την αλήθεια σε μια αδικία πού είχε γίνει εις βάρος της Μονής. Έτσι κι έγινε και η Μονή δικαιώθηκε.

*από : «**Ο ΓΕΡΩΝ ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ, Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ**»
Γεωργίου Σ. Κρουσταλάκη Καθηγητού της Παιδαγωγικής της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών - ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΙΧΝΗΛΑΣΙΑ», 1997

Πηγή: simeiakairwn.wordpress.com